

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Ο ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ ΧΡΙΣΤΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

«Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεὸν
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραήλ»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' • ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2003 • τεύχος 6ον

Διεύθυνσις Περιοδικοῦ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ 174, Τ.Κ. 542 49 ΧΑΡΙΛΑΟΥ • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΕΤΡΟΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

ΜΙΜΗΤΑΙ ΕΣΤΙ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΛΟΥΚΑΣ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

“Εν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεὸν
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ”

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἄριθμ. Ἐγκρ. Ὑπουργ. Ἀποφάσεως 10893/95
Περίοδος Γ' ἔτος Α'
Νοέμβριος - Δεκέμβριος 2003
Ἄριθμός τεύχους 6

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κυ-
ριός ΜΑΚΑΡΙΟΣ ὁ Α' (1861-1950)

Ὁ Πρωτοσύγγελλος καὶ Ἀρχιγραμματεὺς
π. Εὐγένιος Τόμπρος (1905-1982).

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ὁ Ἀείμνηστος Πρωτοσύγγελλος
καὶ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος π. Εὐγένιος Τόμπρος (1905-1982).
Ἔτος Ἰδρύσεως τοῦ Περιοδικοῦ Ὀκτώβριος 1950

ΕΚΔΟΤΗΣ :

Η ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης
κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τηλ. Ἱερᾶς Μητροπόλεως: 2310-300177

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς.

Διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν ἀπευθύνεσθε:

Περιοδικὸν

«ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ»
Κωνσταντινουπόλεως 174, 542 49 ΧΑΡΙΑΛΟΥ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: 20 € / ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ: 50 \$

Τὸ ὄραμα τοῦ πρωτομ.
Στεφάνου κατὰ τὸ
ὅποιον εἶδεν «τὸν Ἰη-
σοῦν ἐστῶτα ἐκ δεξιῶν
τοῦ Θεοῦ Πατρὸς».
(Πράξ. Ζ' 55.56). Εἶναι
ἡ ἀρχαιότερα ἴσως
εἰκὼν ἐν ἣ παρίσταται
ὁ Υἱὸς καὶ ὁ Πατήρ.
Ἄπο Ἑλλήν. Βυζαντ.
Χειρόγραφον τοῦ 9ου
αἰῶνος.
(Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη
τῶν Παρισίων).

Μία ἐπιπλέον εἰκονογρα-
φικὴ Μαρτυρία περὶ τῆς
ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ καὶ
ΘΕΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ
ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ
ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ἡμῶν
ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ εἶναι
ἡ παραπλευρῶς εἰκὼν φέ-
ρουσα τὴν ἐπιγραφὴν διὰ
τὸν Χριστόν: «ΙΣ. ΧΣ. ὁ
ΠΡΟΑΙΩΝΩΝ ΘΕΟΣ»
καὶ διὰ τὴν Παναγίαν
«ΜΗΤΗΡ ΘΕΟΥ».
Φορητὴ εἰκὼν, ἔργον τοῦ
Ξένου Διγενῆ τοῦ 1491,
εὐρισκομένης εἰς τὴν Μο-
νήν Μυρτιάς Θέρμου
Αἰτωλοακαρνανίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίδες

- 1) «... ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ ΕΘΝΩΝ» 51
- 2) ΕΟΡΤΗ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ
ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡ/ΤΟΥ Γ.Ο.Χ. ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ... 58
- 3) ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΙ ΑΙΡΕΤΙΚΑΙ ΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΘΕΟΜΑΧΩΝ,
ΧΡΙΣΤΟΜΑΧΩΝ, ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΩΝ, ΑΙΡΕΣΙΑΡΧΩΝ ΚΑΙ
ΤΩΝ ΟΜΟΦΡΟΝΟΥΝΤΩΝ ΑΥΤΟΙΣ 61
- 4) Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ
ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 69
- 5) ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ, ΕΚ ΠΑΡΘΕΝΟΥ, ΑΓΙΑΝ
ΓΕΝΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ 70
- 6) Η ΕΙΚΟΝΑ «ΤΙ ΣΟΙ ΠΡΟΣΕΝΕΙΚΩΜΕΝ ΧΡΙΣΤΕ Ο ΘΕΟΣ» 71
- 7) ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ 72

«... ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ ΕΘΝΩΝ»

«οὐκ ἐκλείπει ἄρχων ἐξ Ἰούδα καὶ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν
αὐτοῦ, ἕως ἐάν ἔλθῃ τὰ ἀποκείμενα ΑΥΤῶ
καὶ ΑΥΤΟΣ ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ ΕΘΝΩΝ» (Γεν. ΜΘ' 8-9).

Ἡ Μεγάλῃ Δεσποτικῇ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων, (ἡ Μητρόπολις τῶν ἑορτῶν, κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον), μᾶς δίδει τὴν ἀφορμὴν καὶ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπι-
στρέψωμεν χρονικῶς εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τῆς Γεννήσεως τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ
Χριστοῦ ἧτοι τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΥ ΥἱΟΥ καὶ ΛΟΓΟΥ τοῦ ΘΕΟΥ.

Ἐπιστρέφοντες θὰ δυνηθῶμεν νὰ μάθωμεν καὶ διαπιστώσωμεν τίς ἀνησυχίες
τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ περὶ τῆς ἀναμονῆς, τῆς ἐλεύσεως τοῦ προφητευομένου
«ΜΕΣΣΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥ», ἀλλὰ καὶ τίς προσδοκίες ὄλων τῶν λαῶν καὶ ὄλων τῶν ἐθνῶν
τῆς γῆς περὶ τῆς ἐλεύσεως ἐνός ΠΡΟΣΩΠΟΥ ποῦ θὰ ἦρχετο ἀπὸ τὸν οὐρανὸν διὰ
νὰ σώσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ἀλλὰ πρὶν ἀναφερθοῦμε στίς ἀνησυχίες καὶ τίς
προσδοκίες περὶ τῆς ἐλεύσεως ΑΥΤΟΥ ἅς ἰδοῦμε πῶς ἔφρασε ὁ ἄνθρωπος μέχρι
ἐκείνη τὴν ἐποχὴν.

Ἐξ αἰτίας τῆς παρακοῆς καὶ τῆς πτώ-
σεως τοῦ Ἀδάμ ἐξεκίνησεν ἡ ἀμαρτία, ἡ
ὅποια ἐμόλυνεν ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα,
καὶ τὴν ἀπεξένωσε καὶ ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ
τὸν Θεόν.

Δέν ὑπῆρχεν ἄνθρωπος χωρὶς τὴν κλη-
ρονομίαν τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς ἐνοχῆς.
Ἔθνη καὶ λαοὶ καταδικασμένοι, ἐστένα-
ζον ὅλοι ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ἀμαρτίας καὶ
ἀνέμενον τὴν λύτρωσιν. Ἐζήτουν κατὰ
παράδοξον τρόπον σωτηρίαν μὲ πόνον
ψυχῆς ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Αὐτὴ ἡ κραυγὴ πόνου καὶ ὀδύνης ἡ
ὅποια ζητᾷ ἀπελευθέρωσι, ἐξέρχεται ἀπὸ
τά βάθη τῶν αἰῶνων, ἀπ' ὅλους τοὺς

ἀνθρώπους τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως.
Μελετῶντες τὰ βιβλία ὄλων τῶν λαῶν
αὐτὸ θὰ διαπιστώσωμεν.

Πτώσις καὶ ἀπολύτρωσις εἶναι τὰ δύο
θέματα, γύρω ἀπὸ τὰ ὅποια κινεῖται ἡ πα-
γκόσμιος συνείδησις. Καὶ τὴν ἀπολύτρω-
σιν τὴν ἀνέμενον, ἀπὸ ποῦ; Ἀπὸ τὴν Ἰου-
δαίαν!!!

Εἶναι καταπληκτικὸ τὸ γεγονός ὅτι εἰς
τάς παραδόσεις ὄλων τῶν ἀρχαίων λαῶν
ὑπάρχει ἡ προσδοκία ἐνός μεγάλου προ-
σώπου, τὸ ὅποιον θὰ ἔφθανε κάποτε διὰ
νὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους, ἐνός Λυτρω-
τοῦ, ἐνός Μεσίτου, διὰ τὴν ἀποκατάστα-
σιν τοῦ ἀνθρώπινου γένους καὶ τὴν ἐπα-

νασύνδεσιν τῆς σχέσεως ἀνθρώπου καί Θεοῦ.

Εἶναι ἀξιοπαρατήρητον τό γεγονός, ὅτι ὁ γενικός χαρακτήρ τῶν ἀνωτέρω γεγονότων εἶχεν εὐρυτάτην καί σχεδόν ὁμοιόμορφον διάδοσιν καί αἱ παράδοξοι λεπτομέρειαι τῶν γεγονότων αὐτῶν, ὅπως ἡ γυνή τήν ὁποίαν ἐξήπάτησεν ὁ ὄφις, ὁ ἀπόγονος τῆς γυναικός πού θά ἔφερε τήν ἀπολύτρωσιν εἰς τό ἀνθρώπινον γένος, καί ἡ ἐξιλαστήριος θυσία τοῦ Λυτρωτοῦ, **ὑπάρχουν εἰς ὅλας τάς παραδόσεις τῶν λαῶν.**

Παναθρωπίνως ὑπῆρχεν ἡ ἀναμονή, ὅτι ἕνα πρόσωπον προικισμένον μέ θείας ιδιότητος θά ἐγένετο ὁ Σωτήρ -Λυτρωτής τοῦ «πεσμένου ἀνθρώπου».

Μέ τήν θυσίαν καί τό αἷμα αὐτοῦ ἐπρόκειτο νά γίνῃ ἡ ἐπανόρθωσις καί ἡ λύτρωσις τῆς ἀνθρωπότητος.

Συμφώνως πρός τήν πανηγυρικὴν ὑπόσχεσιν πού ἐδόθη εἰς τό κατώφλιον τῆς Ἐδέμ ἀπό τόν Δημιουργόν, ὁ Λυτρωτής πού θά ἐγεννᾶτο ἀπό γυναίκα καί θά συνέτριβε τήν κεφαλὴν τοῦ ὄφειος, αὐτός θά ἦτο **«ἡ προσδοκία τῶν Ἐθνῶν».**

Βλέπομεν λοιπόν ὅτι εἰς ὅλας τάς παραδόσεις τῶν ἀρχαίων λαῶν ὑπῆρχεν αὐτή ἡ ἀγωνιώδης **προσδοκία** διὰ τόν μέλλοντα νά ἔλθῃ Λυτρωτήν.

Κατωτέρω θά παραθεθοῦν μέ πολὺν μεγάλην συντομίαν αἱ κυριώτεραι παραδόσεις τῶν λαῶν περί τῆς **προσδοκίας** αὐτοῦ τοῦ Λυτρωτοῦ.

• **Ὁ Ἰουδαϊκός Λαός** ἀπ' ὅλους τούς

Ἦ παγκόσμιος αὐτή **«προσδοκία τῶν ἔθνῶν»** περί τῆς ἐλεύσεως τοῦ Θεοῦ Λυτρωτοῦ ἀπό τόν οὐρανόν δέν ἦτο τυχαία. **Δέν ἦτο ἀνακάλυψις τοῦ ἀνθρώπου.** Ἦτο ἡ κατά παραχώρησιν τοῦ Θεοῦ Δημιουργοῦ «ἐνημέρωσις» πρός τόν ἀνθρώπον. Διότι ὁ Θεός δέν ἐγκατέλειψε τό πλάσμα του καί δημιούργημά του εἰς τήν τύχην του, καίτοι ὁ

ἀρχαίους λαούς ἦτο ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐπίστευεν εἰς ἕνα Θεόν, **«Γνωστός ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός: ἐν τῷ Ἰσραὴλ μέγα τό ὄνομα αὐτοῦ...»**, (Ψαλμ. 75, 1) ἀνέμενε μέ ἐπιμονήν καί μέ σταθερότητα ὅτι θά ἤρχετο ὁ **Λυτρωτής ἀπεσταλμένος ἐξ οὐρανοῦ ὡς Μεσσίας** καί ἐπρόσμενε μέ καρτερίαν καί μέ ὑπομονήν τό σοβαρώτατον αὐτό γεγονός.

Ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰακώβ, ὁ Μωϋσῆς, ὁ Δαυΐδ, ὁ Ἡσαΐας, ὁ Ἰερεμίας, ὁ Ἰεζεκιήλ, ὁ Δανιήλ καί πολλοί ἄλλοι Πατριάρχαι, νομοθέται, βασιλεῖς καί προφῆται ἐνεφανίζοντο κατά καιρούς διὰ ν' ἀναγγεῖλουν τήν μεγάλην αὐτήν ἐλπίδα καί νά προσδιορίσουν μέ περισσότερον συγκεκριμένους λεπτομερείας τούς χαρακτήρας τοῦ Λυτρωτοῦ.

Ἀπό τῆς ἀρχῆς τοῦ κόσμου μέχρι καί τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ Ἰουδαϊκός Λαός ἀνέμενε ἕνα ἀπεσταλμένον πού ἐπρόκειτο νά ἐξέλθῃ ἀπό τούς κόλπους του, καί θ' ἀπετέλῃ ἕνα μυστηριώδες κράμα ταπεινότητος καί μεγαλείου, παθημάτων καί δόξης. Μέσω αὐτοῦ ἐπρόκειτο νά γίνῃ ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Οὗτος δέ, θά ἦτο τό κέντρον τῆς ὅλης ζωῆς τῶν ἔθνῶν.

Ἰδιαιτέρως ἀξιοπαρατήρητον εἶναι τό γεγονός ὅτι, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐπραγματοποιήθη ἡ ἔλευσις τοῦ Λυτρωτοῦ, ὁ ἴδιος ὁ Ἰουδαϊκός Λαός κατεδικάσθη νά διασπαρῆ ἀνά τὰ ἔθνη μέχρις ὅτου πραγματοποιηθῇ ἀνωτέρα βουλή τοῦ Θεοῦ.

ἀνθρωπος δέν ἐτήρησεν τήν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ, ἀλλά θέλων νά τόν ἐπαναφέρῃ ἐκεῖ ὅπου ἦτο, τοῦ δίδει ἄλλην μίαν φοράν τήν εὐκαιρίαν καί τήν δυνατότητα νά ἐπανέλθῃ εἰς τήν προτέραν του ζωὴν καί νά ἐνωθῇ μαζί Του.

Καί ἐπειδὴ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι πλάσματά του, τούς ἐνεφύτευσε μέσα εἰς τήν ψυχὴν των αὐτὴν τήν **«προσδοκίαν»** περί τῆς ἐλεύσεώς του, εἰς τρόπον ὥστε ὅταν ἔλθῃ νά τόν ἀναζητήσουν.

Τό ὅτι τόν ἀνέμενον ὅλα τὰ ἔθνη ἀποδεικνύεται ἀπό τὰς ἱστορικές παραδόσεις ὅλων τῶν λαῶν καί φυλῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Μία μικρά ἀπόδειξις τούτου εἶναι οἱ **Μάγοι** τούς ὁποίους ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος εἰς τό Β' Κεφάλαιον.

Ποῖος εἶχεν ἐνημερώσει αὐτούς, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ ἴδιοι οἱ Ἰουδαῖοι καί ὅλοι οἱ Ἰσραηλῖται ἀγνοοῦσαν τὴν ΓΕΝΝΗΣΙΝ τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ; καί μάλιστα ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι τὰ μέσα ἐπικοινωνίας τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦσαν εἰς πρωτόγονον κατάστασιν; Παρ' ὅλα ταῦτα οἱ Μάγοι ἤρχισαν νά βαδίζουν ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καί κατευθύνοντο πρὸς συγκεκριμένον τόπον, τὴν Ἰουδαίαν. Εἶχον ἐφοδιασθῆ καί μέ δῶρα, **χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν**, διὰ νά προσφέρουν εἰς τόν τεχθέντα Χριστόν. Ἦξευρον δηλαδὴ ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ὁ τεχθεὶς ἦτο ΘΕΟΣ, ΒΑΣΙΛΕΥΣ καί ΑΝΘΡΩΠΟΣ, καί τὰ δῶρα των ἀντιπροσώπευον αὐτάς τὰς τρεῖς ιδιότητας.

Καί τοῦτο δέν ἠδύνατο νά εἶναι ἄλλο τι, παρά μόνον **θεῖα ἔμπνευσις**. Παρόμοιαι παραδόσεις, καί προσδοκίαι ὑπῆρχον εἰς ὅλους τούς λαούς περί τῆς ἐλεύσεως τοῦ Θεοῦ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων θά ἀναφέρωμεν ὀρισμένους, καθὼς ὁ χώρος δέν μᾶς ἐπιτρέπει μίαν ὀλοκληρωτικὴν παρουσίαν. Θά προσπαθήσωμεν λοιπόν διὰ νά σχηματισθῇ μία γενικὴ εἰκόνα περί τῆς **«προσδοκίας τῶν ἔθνῶν».**

• **Ἀπὸ τὰς ἀρχαίας Ἑλληνικὰς παραδόσεις** ἀκόμη, προκύπτει ἔντονος αὐτῆ ἡ προσδοκία. Τοῦτο βλέπομεν εἰς τόν **μῦθον τῆς Πανδώρας**, τοῦ ὁποῖου ἡ βαθυτέρα σημασία εἶναι ὅτι διὰ τῆς γυναικός ἤλθεν ἡ ἁμαρτία εἰς τόν κόσμον καί ὅτι αὐτὴ παρεσύρθη εἰς τὴν ἀπειθειαν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς γνώσεως. Ὑπῆρχεν ὁμως εἰς τό κιβώτιον κάποιον μελλοντικόν ἀγαθόν, ἡ **Ἐλπίς**, τό ὁποῖον παρουσιάζεται ὡς ἀντιφάρμακον τοῦ κακοῦ καί ἐπομένως ὡς ἡ μέλλουσα σωτηρία τοῦ κόσμου.

• Ἀλλά καί ὁ ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητής, ὁ **Αἰσχύλος**, εἰς τό δράμα του «Προμηθεὺς Δεσμώτης», ἔγραψε μέ τρόπον, ὁ

ὁποῖος ὁμοιάζει.

Εἰς τό δράμα αὐτό, ὁ Προμηθεὺς τιμωρημένος ἀπὸ τούς θεούς, βασανίζεται δέσμιος καθημερινῶς, ἀπὸ ἕνα γύπαν, (ὁ ὁποῖος εἶχε γεννηθῆ ἀπὸ μίαν τερατώδη γυνήν κατὰ τό ἥμισυ ὄφιν). Τό ὄρνεον τοῦ κατέτρωγε τὰ σπλάγχνα, ἀλλὰ τὴν νύκτα αὐτὰ ἐπανεσχηματίζοντο καί οὕτω τό δράμα του συνεζίζετο καθημερινῶς, προκαλοῦν εἰς αὐτόν φορικτοὺς πόνους. Μία διωκομένη παρθένος ἡ Ἰώ, τόν ἐπισκέπτεται συμπαθοῦσα καί αὐτός τῆς λέγει, ὅτι Λυτρωτής του θά εἶναι ἕνας ἀπόγονός της, ὁ ὁποῖος θά γεννηθῆ διὰ θαύματος. Ὁ Ἐρμῆς ἐπισκέπτεται τόν Προμηθεά καί τοῦ λέγει, ὅτι τό μαρτύριό του θά συνεχι-

ζεται διά πολλούς αιώνας και μόνον όταν εύρεθη κάποιος από τούς θεούς και πάθη άντ' αυτού, τότε θα σωθή. Όταν δηλαδή κάποιος τόν διαδεχθή εις τούς πόνους και τό μαρτύριον.

Μεταφέρομεν έδω τούς στίχους, οι οποίοι όμιλούν δι' αυτό τό σημείο, όπως τό έγγραφεν ό ποιητής:

«... τοιού δε μόχθου τέμα μή τι προσδόκα, πρίν άν θεών τις διάδοχος τών σών πόνων φανή, θελήση τ' εις αναύγητον μολείν Άδην κνεφαία τ' άμφι ταρτάρου βάθη».

Εις τό πρόσωπον του πάσχοντος Προμηθέως, έμφαίνεται ή ανθρωπότης, ή οποία κατατρώγεται από τόν γύπα τής άμαρτίας, τόν γεννηθέντα έκ γυναικός, κατά τό ήμισυ όφρεως, (σύμβολο του όφρεως - σατανά). Η παρθένος ή οποία έπεσκέφθη τόν «Δεσμώτην», είναι συμβολική προεικόνισις τής Παρθένου Μαρίας. Διάδοχος τών πόνων του ανθρώπου, όπως έδω είκονίζεται μέ τόν κατάδικο Προμηθέα, έγινεν ό Ίησους Χριστός, ό οποίος κατά τήν τριήμερον ταφήν Του, καταβέβηκεν εις τόν «αναύγητον άδην».

Ο συμβολισμός αυτών των στίχων, όμοιάζει μέ τήν προφητείαν του Ησαΐου: *«Ούτος τάς άμαρτίας ήμών φέρει και περί ήμών όδυνάται... Αυτός έτραυματίσθη διά τάς άμαρτίας ήμών και μεμαλάκισται διά τάς άνομίας ήμών... τώ μώλωπι αυτού ήμεις ίάθημεν»* (Ησ. ΝΓ' 4-5).

Δηλαδή ό Κύριος έτραυματίσθη διά τάς άμαρτίας μας και έπαθε διά τάς άνομίας μας. Όλη ή ανθρωπότης ήτο «καρφωμένη» επάνω εις ένα βασιανιστικόν «Καύκασον» από τόν Σατανά και ήρθε ό Θεάνθρωπος να μολωπισθή διά να σωθώμεν έμεεις.

• Ο Πλάτων εις τόν «Άλκιβιάδην» γράφει τά εξής περί του Μεσσίου τά οποία λέγει ό Σωκράτης προς τόν Άλκιβιάδην: *«Είναι ανάγκη λοιπόν να περιμενωμεν μέχρις ότου έλθη κάποιος να μάς διδάξη πώς να συμπεριφερώμεθα προς τούς Θεούς και προς τούς ανθρώπους»* Επίσης και εις τόν «Πολιτικόν» λέγει, ότι: *«Από φόβον μήπως βυθισθή ό κόσμος εις αιωνίαν άβυσσον συγχύσεως, ό Θεός και Ποιητής του Σύμπαντος, θα άναφανή πάλιν εις τόν κόσμον και θ' αναλάβη τήν διακυβέρνησιν και τήν έξουσίαν του και θα μεταβάλη τά πάντα και θα εξαφανίση τό γήρας, τάς άσθενείας και τόν θάνατον».*

• Αυτός ό ίδιος μεγάλος φιλόσοφος Σωκράτης όμιλησε και εις άλλας περιπτώσεις προφητικώς. Εις τήν «Άπολογία» του, όταν οι Άθηναίοι προσεπάθουν μέ διάφορα φέματα και συκοφαντίας να τόν καταδικάσουν άνάμεσα εις άλλα όπου είπεν, αναγινώσκομεν και αυτά: *«Καθεύδοντες διατελείτε άν, ει μή τινα άλλον ύμίν επιπέμφειε, κηδόμενος ύμών».*

Δηλαδή: «Ώ Άθηναίοι... εις όλην σας τήν ζωήν θα κοιμάστε... μέχρι να σας λυπηθή ό Θεός και να σας στείλη εκείνον, ό οποίος θα σας άφυπνήση πραγματικά».

• Εις άλλο έργον του ό Πλάτων, εις τό: «Νομείς και έπινομείς», παραδειγματιζόμενος από τόν διδάσκαλόν του Σωκράτην, διατηρεί τήν νοσταλγίαν διά τόν Δίκαιον: *«Ο Δίκαιος, προσηλωμένος εις τήν ιδέαν του καθήκοντος, θα ζημιωθή, θα γυμνωθή όλων πλην τής δικαιοσύνης, ή οποία θα τόν στολίζη. Δέν θα καμφθή. Δέν θα έπηρεασθή από διάφορα έλατήρια ιδιοτελείας και ματαιίας δόξης, αλλά θα προχωρή εις τήν όδόν του. Θα*

μείνη άμετάστατος μέχρι θανάτου. Θα έλθη στιγμή που ενώ είναι δίκαιος θα νομισθή άδικος και ως τοιοϋτος θα μαστιγωθή, θα στρεβλωθή, θα δεθώ, θα πάθη όλα τά κακά».

Αναμφισβητήτως ό Ίησους έπαθεν όλα τά κακά, τά οποία ήδύνατο να πάθη ανθρωπος επί τής γής, εκείνην τήν εποχήν. Δυναμέθα, λοιπόν, ν' άμφιβάλωμεν ότι ό Πλάτων όμιλεί μέ «κάποιαν» θείαν έμπνευσιν, περί του Λυτρωτου τής ανθρωπότητος:

Και εις άλλα συγγράματά του, ό ίδιος επιστήθιος μαθητής του Σωκράτους, κάνει λόγον περί ενός μόνου τόν όποιον άποκαλεί Λόγον, διά του όποιου έμελλεν να όρισθή ή σχέσις μεταξύ Θεου και ανθρώπου και τόν όποιον άποκαλεί Σωτήρα, Θεόν, Υϊόν Θεου.

• Ο Σόλων, ένας εκ των επτά μεγάλων σοφών τής αρχαιότητος, μεταξύ άλλων σοφών του σκέψεων αναφέρει και τά εξής προφητικά λόγια:

«Οποτεδήποτε εις τήν διηρημένην ανθρωπότητα ή άσαρκος Θεότης θα λάβη σάρκα. Αυτή ή Θεότης θα φέρη τήν άπαλλαγήν από τά πάθη. Ο άσαρκος αυτός Θεός θα κρεμασθή υπό άγνώμονος λαου και όλα τά πάθη θεληματικά θα ύποστή».

Διά τούς μελετητάς τής Καινης Διαθήκης, είναι ολοφάνερον, ότι ό σοφός Σόλων όμιλεί ως προφήτης διά τόν Μεσσίαν Χριστόν, ό οποίος έδέχθη θεληματικώς τά πάθη και τήν Σταύρωσιν από τούς ανθρώπους εναντι των ευεργεσιών Του προς αυτούς. «Αντί του μάννα χολήν, αντί του ύδατος όξος, αντί του άγαπάν με Σταυρω με προσηλώσατε...».

Ο Σόλων λοιπόν, ένας ειδωλολάτρης, γράφει διδασκαλίας αι όποιαι συμφωνούν

μέ τήν ζωήν και τό έργον του Αναμενόμενου.

• Αι Σίβυλλαι, μάντις τής αρχαιότητος, όμιλησαν διά σιβυλλικών χρησμών, διά τήν εικόνα του Θεανθρώπου Χριστου εις τήν γήν:

«Οφέποτέ τις επί τήν πολυσχειδή ταύτην έλάσειε γήν και δίχα σφάλματος γενήσεται σάρξ, άκάματοι δε θεότητος όροις άνιάτων παθών λύση φθοράν. Και τούτω φθόνος γενήσεται έξ άπίστου λαου και εις ύψος κρεμασθήσεται ως θανάτου κατάδικος».

Η Θεότης, λέγουν οι χρησμοί αυτοί, θα πάρη σάρκα και θα επισκεφθή αυτήν τήν γήν. Εις πάθη άνιάτα θα δώση θεραπείαν και εις τό τέλος θα κρεμασθή από λαόν άπιστον και θα θανατωθή από φθόνον.

Εις άλλο σημειον, αναφέρονται τά εξής καταπληκτικά:

«Δή τότε και μεγάλοιο Θεου παίς ανθρώποισι ήξει σαρκοφόρος θνητοίς όμοιούμενος έν γή. Τέσσαρα φωνήεντα φέρει, τά δ' άφωνα δι'αυτω. Δισσών άγγέλων αριθμου δι' όλων έξονομήσω. Οκτώ γάρ μονάδας, τόσας δεκάδας επί τούτους. Ηδ' εκατοντάδας όκτώ άπιστοτέροις ανθρώποις ούνομα δηλώσει ούδέ ένι φρεσί φρήσει νόησον».

Δηλαδή, ό Υϊός του μεγάλου Θεου, θα έρθη εις τήν γήν σαρκοφόρος και θα όμοιωθή μέ τούς θνητούς. Τό όνομά του θα έχη τέσσαρα φωνήεντα και δύο σύμφωνα. Τό άθροισμα των γραμμάτων αυτών θα είναι όκτώ μονάδες, όκτώ δεκάδες και όκτώ εκατοντάδες, δηλ. 888.

Μέ τά όσα γνωρίζομεν διά τό όνομα και τήν ζωήν του Ίησου από τήν Άγιαν Γραφήν, διαπιστώνομεν ότι Αυτός είναι ό «του Μεγάλου Θεου Παις», ό οποίος έγινε σαρκοφόρος, τό όνομά Του δε ανα-

λύεται εις τέσσερα φωνήεντα Ι, Η, Ο, Υ, και εις δύο σύμφωνα Σ, Σ. Προσθέττοντες δε τούς αριθμούς, τούς οποίους δίδει κάθε έν γραμμαμα χωριστά, εύρίσκομεν 888.

Έτσι έχομεν:	I	=	10
	H	=	8
	Σ	=	200
	O	=	70
	Υ	=	400
	Σ	=	200
Σύνολον			888

Τί ήδυνάμεθα νά είπωμεν επάνω εις αυτό; Είναι σύμπτωσις; Όλα όσα έγράφησαν λεπτομερώς περί τής ζωής Του είναι συμπτώσεις; Μήπως κάποιος ΝΟΥΣ ώδηγούσε τά στόματα νά λαλοϋν οϋτως, ώστε αιώνας και χιλιετίας ένωρίτερον ώμιλοϋσε δι' Αϋτόν και ΤΟΝ άνέμενεν σύμπασα ή ανθρωπότης;

• Φιλόσοφοι ως ο **Ίάμβλιχος** και ο **Πλωτίνος**, έφιλοσόφουν ότι : «**δέον νά πράττη τις ό,τι άρέσκει εις τούς Θεούς, αλλά δέν είναι εύκολον νά γνωρίση τις τοϋτο, εκτός εάν έλθη αϋτός ο Θεός ή άλλος τις εκ μέρους αϋτοϋ νά διδάξη τούς ανθρώπους, ή εκτός εάν μεταδώση ο Θεός τήν γνώσιν ταϋτην διά τινος υπερφυσικου και θείου μέσου**».

• Εις όλους τούς **Άσιατικούς λαούς**, επεκρατεί ή ίδια αναμονή και αντίληψις περί προσδοκίας Λυτρωτοϋ. Εις τήν **Αίγυπτον**, εύρίσκομεν τόν μϋθον τής **Ίσιδος** και τοϋ **Τυφώνος**. Ο Τυφών εμφανίζεται υπό τήν μορφήν τοϋ όφεως, κακοποιόν πνεϋμα που έτιμωρήθη διά προγενέστερον άμάρτημα και θεωρείται ο κύριος αϋτουργός όλων τών κακών τοϋ ανθρωπίνου γένους. (**Πλούταρχος** περί **Ίσιδος ΚΖ**). Έπίσης αναφέρεται ότι κάποιος απόγονος τής **Ίσιδος** είναι κατά

τούς Αιγυπτίους ο **Μεσσίας**.

• Η **Ίσις** είναι ή **Ίώ**, ή σύντροφος τών παθημάτων τοϋ Προμηθέως, ή μητέρα τής ανθρωπότητος, ή γυναίκα και αδελφή τοϋ **Όσίριδος** (όπως ακριβώς ή **Εϋα**, ή οποία ήτο γυναίκα και αδελφή τοϋ **Άδάμ**), ή οποία λόγω τών ένόχων σχέσεων της πρός τόν όφιν, τόν **Τυφώνα** έγέμισε μέ κακά όλόκληρον τήν γήν και τήν θάλασσαν. Γίνεται ή μητέρα τών παθημάτων μας υπό τό όνομα «**Έχιδνα**».

Άλλά καθώς υπήρξεν ή αιτία τών κακών, γίνεται και ή πηγή τής επανορθώσεώς μας, διότι από αϋτήν μέλλει νά προέλθη ύστερον από πολλάς γενεάς ο **Σωτήρ** τής ανθρωπότητος, διά τής γεννήσεως τοϋ **Έπάφου** ή **Ώρου**.

• **Επί πλέον, κατά τόν ιστορικόν Ίώσηπον**, είχε γνωσθή εις τούς Αιγυπτίους βασιλείς, ότι εκ τοϋ γένους τών **Έβραίων** θά γεννηθή άνήρ, όστις θά ταπεινώση τούς Αιγυπτίους «**τών ιερογραμματέων τις**, λέγει ή παράδοσις αϋτη, **άγγέλει τώ Βασιλεί: Τεχθήσεται τινά τοίς Ισραηλίταις, ός ταπεινώσει μέν τήν τών Αιγυπτίων ήγεμονίαν, αύξήσει δε τούς Ισραηλίτας τραφείς. Άρετή δε πάντας υπερβαλεί και δόξαν άείμνηστον κτήσεται**».

• **Οί Γαλάται** ελάτρευον τήν θεάν **Ίσιν** ή τήν **Παρθένον** από τήν όποιαν άνεμένετο νά γεννηθή Θεός. Τό γεγονός τοϋτο επεβεβαιώθη από επιγραφήν που άνεκαλύφθη τό 1843 εις **Chalons-sur-Marne** επί οικοπέδου ειδωλολατρικου ναοϋ.

• **Εις τās Περσικās παραδόσεις**, κατά τήν διδασκαλίαν τών **Μάγων**, ή άναγέννησις τής εκπεσούσης ανθρωπότητος επρόκειτο νά γίνη μέ τήν βοήθειαν ενός μεσίτου, καλουμένου **Μίθρα**, ο οποίος θά ελύτρωνε τήν ανθρωπότητα από τήν κα-

κήν επιροήν τοϋ **Άριμάν** δαίμονος, ο οποίος εφθόνησεν τούς πρωτοπλάστους και ήλθεν εις αϋτούς υπό μορφήν όφεως διά νά τούς δώση τούς καρπούς τής παρακοής.

• Ο **δέ σοφός Μαυρίκιος** ο οποίος έγγραψε τήν «**Ιστορίαν τών Ίνδιών**», απέδειξεν, ότι παλαιόταται παραδόσεις που προέρχονται από τούς **Πατριάρχας** και διεδόθησαν εις όλην τήν **Άνατολήν**, σχετικώς μέ τήν πτώσιν τοϋ ανθρωπου και τήν υπόσχεσιν μέλλοντος **Μεσίτου**, έδίδαξαν όλον τόν ένθιόν κόσμον νά περιμένη ότι **θά ήρχετο ένα ένδοξον και ιερόν πρόσωπον, ακριβώς κατά τήν εποχήν που θά ήρχετο ο Ίησοϋς Χριστός**. (Εις **Ίστορίαν τής Ίνδικής**, τόμ. Β').

Συμφώνως και πρός τās **Άραβικās παραδόσεις** άνεμένετο ένας **Έλευθερωτής**, ο οποίος έμελλε νά σώση τούς **Λαούς**. (Εις **Βίον τοϋ Μωάμεθ**, βιβλ. β', σελ. 194, υπό **Βουλαιμβυλλιέ**).

• **Οί Ίνδοί** άνέμενον τήν ενσάρκωσιν τοϋ **Βράχμα**, διά νά θεραπεύση τά κακά που εκαμεν ο μέγας όφισ ο **Κάλυς**.

Συμφώνως και πρός τήν παλαιάν παραδόσιν τής **Κίνας**, τήν ειδωλολατρίαν ή οποία διεφθειρε τήν αρχαίαν θρησκείαν θά διεδέχετο ή τελευταία θρησκεία, ή οποία θά διήρκη μέχρι καταστροφής τοϋ κόσμου. (Εις υπόμν. τής **Άκαδ. τών Έπιγραφών**, τόμ. με' σελ. 543, υπό **Ντεγιγνϋ**).

• Ο **Ράμσαιϋ** λέγει, ότι τά **Λικύκια βι-**

βλία τών **Κινέζων** όμιλοϋν δι' έναν ήρωα που όνομάζεται **Κιουντσέου**, ο οποίος θ' αποκαθιστοϋσε τά πάντα εις τήν προτέραν των λαμπρότητα. Τό όνομα **Κιουντσέου** σημαίνει **ποιμήν και άρχων**. Εις τοϋτον αποδίδονται τά όνόματα «**Καθολικός διδάσκαλος**», «**Άγιώτατος**», «**Κυριαρχική Άλήθεια**». Τά **Κινεζικά βιβλία** όμιλοϋν επίσης διά τά παθήματα και τούς άγώνας τοϋ **Κιουντσέου**.

• Ο **Κομφούκιος** (600 π.Χ.) εις τά ήθικα του βιβλία βεβαιώνει ότι «**ένας ΑΓΙΟΣ έμελλε ν' αποσταλή από τόν οϋρανόν. Αϋτός θά εγνωρίζε τά πάντα, και θά είχεν εξουσίαν επί τοϋ οϋρανοϋ και επί τής γής, οϋτος δε θά ήρχετο εκ τής Δύσεως**».

• **Οί δε Άμερικανοί**, τόν σωτήρα όλων τών ένθων, προσεδόκουν, εξ **Άνατολής** τόσον ανυπομόνως, ώστε ότε οί **Ίσπανοί** απεβιβάσθησαν τό πρώτον εις τήν ήμιβάρβαρον τοϋ **Μεξικου** γήν, ο βασιλεύς αϋτης ήρώτησεν αϋτούς μή τυχόν εφερον μεθ' εαυτών τόν πάλαι προσδοκώμενον **Έκεινον θεόν και βασιλέα**.

• Η παράδοσις, ότι **εις Θεός έμελλε νά σώση τό ανθρωπίνον γένος ικανοποιών τόν ύφιστον Θεόν διά τās άμαρτίας τών ανθρώπων**, ήτο διαδεδομένη εις όλους τούς ειδωλολάτρας τοϋ **Θιβέτ**, τής **Ίνδοκίνας**, τοϋ **Σιάμ**, **Κεϋλάνης** και **Ίαπωνίας**.

(*Συνέχεια εις τό επόμενον τεϋχος*)

Λαοί που δέν θέλουν νά κυβερνώνται από τόν Θεόν, κυβερνώνται από τόν σατανάν ή από τούς τυράννους.

ΕΟΡΤΗ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Τήν 13ην Νοεμβρίου ή Εκκλησία μας εορτάζει τήν μνήμην του αγίου πατρός ήμων Ιωάννου του Χρυσοστόμου. Κατά τήν ημέραν αυτήν άγει τά όνομαστήριά του και ό Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσ/νίκης κ. Χρυσόστομος.

Είς τόν Ι. Ν. του Αγίου Γεωργίου Θεσ/νίκης, εγένετο πανήγυρις προς τιμήν του Αγίου. Αφ' έσπέρας έτελέσθη Αρχιερατικός Μέγας Έσπερινός μετ' άρτοκλασίας. Τήν έπομένην, ημέραν εορτασμού τής μνήμης του Αγίου έτελέσθη Όρθρος μετ' άρτοκλασίας και ή Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος του Παναγιωτάτου και συλλειτουργούντος του Αιδ/του ιερέως π. Νικολάου και του ιερομ. Σεραφείμ.

Πλήθος πιστών προσήλθον εις τόν εορτασμόν, άφ' ενός μέν διά νά τιμήσουν τήν μνήμην του αγίου, άφ' έτέρου δέ νά ευχηθούν εις τόν εορτάζοντα Παναγιώτατον Μητροπολίτην «Έτη Πολλά».

Είς τούς πιστούς παρετέθησαν γλυκίσματα και πλουσία τράπεζα.

Κατωτέρω δημοσιεύομεν τάς ευχτηρίους προσφωνήσεις αι όποιαι έξεφωνήθησαν κατά τό τέλος τής Θ. Λειτουργίας προς τόν Παναγιώτατον κ. Χρυσόστομον, από τόν αιδεσιμώτατον Ιερέα π. Νικόλαον Ζαρδούκαν και από τόν κ. Γεώργιον Πεχλιβανίδην εκ μέρους τών πιστών.

13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2003

Παναγιώτατε Μητροπολίτα Θεσ/νίκης και πνευματικέ μας Πατέρα κ.κ. Χρυσόστομε, επί τή όνομαστική σας εορτή σας ευχόμεσθε έτη πολλά.

Παρακαλούμεν Κλήρος και λαός τόν Θεάνθρωπον Ίησούν Χριστόν, τήν Ύπεραγίαν Θεοτόκον καθώς και τόν Άγιον Ίωάννην Χρυσόστομον του όποιου σήμεραν τιμώμεν τήν μνήμην και του όποιου φέρετε τό όνομα, νά σας προστατεύουν από παντός κινδύνου σωματικού και ψυχικού. Επίσης νά σας στερεώνουν ακράδαντα εις τήν όρθήν πίστιν που μάς άφησαν παρακαταθήκην οι Άγιοι Πατέρες τής Εκκλησίας μας.

Δι' ήμάς είσαστε ό φωτεινός φάρος τής πνευματικής μας ασφάλειας μέ σκοπό νά όδηγηθώμεν όλοι μαζί εις τόν λιμένα τής σωτηρίας, όπου είναι ό παράδεισος. «Έτη πολλά».

Σεραφείμ
Ιερός Νικόλαος Ζαρδούκας.

Από τόν Μέγαν Έσπερινόν τήν προηγουμένην τής εορτής του Αγ. Ιωάννου του Χρυσοστόμου. Διακρίνεται ό Παν/τος Θεσ/νίκης κ.κ. Χρυσόστομος μετά τών Ιερέων π. Σεραφείμ και π. Νικολάου, κατά τήν λιτήν του Μεγ. Έσπερινού και τήν Άρτοκλασίαν.

Παναγιώτατε,

Η μνήμη του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου μάς καλεϊ σήμεραν νά συνευρωτάσωμεν και συνευφρανθώμεν επί τή όνομαστική σας εορτή, νά λάβωμεν τήν ευλογία σας και νά σας ευχηθώμεν «**έτη πολλά**». Μάς καλεϊ όμως και νά αναλογισθώμεν πόσον σας βαρύνομεν έσας τόν Πνευματικό μας Πατέρα και πόσο ανεπίδεκτοι τής Εκκλησιαστικής κηδεμονίας σας γινόμαστε καθημερινά.

Από τήν μία πλευρά, έμεις μπαίνομε άδόκιμα εις τήν Εκκλησία μέ **άπαιτήσεις**, έχοντες από έσας **μόνον αξιώσεις**. Από τήν άλλη πλευρά, έσεις έδραιωμένος επί τήν Πέτραν τής πίστεως, **οδυνάσθε** πώς νά έμφυτεύσετε **νούν Χριστού** εντός ήμων. Από τήν μίαν έμεις **άφοβα διεκδικούμε τήν υπόληψίν μας και περιποιούμεθα τήν φιλαυτία μας**. Από τήν άλλην έσεις μάς **δίνετε υπόδειγμα νά αγαπήσωμεν τόν νόμον του Θεού, νά ανοίξωμεν χώρον εις τήν καρδιάν μας διά τό Πανάγιον**

Θέλημά Του, νά δεχθώμεν τήν επαγγελία Του. Δι' ήμάς, τά **Δόγματα** τής Εκκλησίας «**είναι φιλά γραμματα**» σέ χοντρά βιβλία. Για έσας είναι **νάματα ζωής αιώνιου**. Από αυτά τά αιώνια ρήματα τής ζωής μάς **δίδετε νά πίνωμεν και έμεις σας αποστρεφόμεθα**. Θέλετε νά μάς **κάνετε μετόχους τής χάριτος του Θεού και έμεις σας μισούμε**. Η **αγάπη** σας διά τόν Λόγον του Θεού και ό **ζήλος** σας διά τόν Οϊκον του Πατρός Του, ήτο **αναπόφευκτον νά σας καταστήσουν έχθρόν ακόμη και του ποιμνίου σας, σκάνδαλον ακόμη και τών λειτουργών του Ύψίστου**, «**ότι αι ήμέραι πονηραί εισί**».

Παναγιώτατε,

Άψευδής ό Θεός διά του Προφήτου λέγων, «**πολλαι αι θλίψεις τών δικαίων**». **Πολλά** τά κύματα τών θλίψεων, **λυσσαλαϊαι** αι επιθέσεις τών αίρέσεων κατά τής Εκκλησίας, **άνηλεϊς** οι προσωπικοί πόλεμοι και **άπηνεις** οι κατά πρόσωπον πολέμοι,

Στιγμιότυπο από τίς προσφωνήσεις τών: αιδεσιμωτάτου π. Νικολάου και του ιεροφάλτου τής ιεράς Μητροπόλεως κ. Γεωργίου Πεχλιβανίδη μετά τό πέρας τής Θείας Λειτουργίας.

Οι μαθηταί του Κατηχητικού Σχολείου, με τὰ δῶρα (βιβλία) τὰ ὁποῖα προσέφεραν εἰς τόν Ποιμενάρχη των.

Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, νά σᾶς ἔχωμεν ὡς «βράχο» τῆς Ὁρθοδοξίας, προστάτην τῆς Πίστεως, διδάσκαλον τῆς Ἀληθείας, προμηθέαν τῶν Μυστηρίων τῆς Σωτηρίας, φῶς τῆς Στρατευομένης Ἐκκλησίας, φίλον τοῦ Μεγάλου Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὑπέρομαχον τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῆς Μιάς Ἀδιαίρετου Θεότητος.

Παναγιώτατε,

Τα πνευματικά σας τέκνα σᾶς εὐχόμεθα «ἔτη πολλά» καί ὁ Παντοδύναμος Κύριος, διά τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, νά σᾶς σκεπάζῃ πάντοτε «ἵνα γεννώμεθα οἱ τοῦ ἐνός Θεοῦ ἐν, οἱ τῆς Τριάδος ἠνωμένοι καί ὁμόφυχοι, οἱ τῆς Κεφαλῆς ἡμῶν Χριστοῦ σῶμα ἐν, οἱ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος οὐ κατά ἀλλήλων ἀλλά σύν ἀλλήλοις, οἱ τῆς Ἀληθείας τό αὐτό φρονοῦντες καί λέγοντες καί μὴ ἕρις ἢ διχοστασία ἐν ἡμῖν, ὅπως ἡ Εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, φρουρήσῃ πάντας ἡμᾶς» ἐν τῷ παρόντι βίῳ καί ἀξιώσῃ ὁμοῦ τῆς αἰωνίου Βασιλείας. Ἀμήν. Γένοιτο.

Η ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΟΥ, ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ, ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝ/ΛΕΩΣ. († 404)

Τοιχογραφία εἰς Μονήν τῶν Μετεώρων τῆς Θεσσαλίας, πιθανῶς ἔργον τοῦ 15ου αἰῶνος.

«ἐκ τοῦ διαβόλου γάρ πάντες». Θεός ὁμοῦ ὁ ἰλάσκων, Μέγας καί Θαυμαστός ἐν τοῖς ἔργοις Αὐτοῦ!

Λυπούμεθα βαρέως διότι πρῶην πατέρες καί ἀδελφοί ἠλλοτριώθησαν, διηρέθησαν καί ἀπεσχίσθησαν τῆς Ἐκκλησίας, διά δεινοῦ ἀναθέματος πόρρω τοῦ Θεοῦ ἐβλήθησαν καί τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν ἐξεδιώχθησαν.

Χαιρόμεθα δι' ἐσᾶς, διότι ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ σᾶς ἐχάρισε εἰς ἐμᾶς τοὺς ἀναξίους ὡς μόνον διάδοχον τοῦ Ἁγίου Πατρός Ματθαίου Ἀ

ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΙ ΑΙΡΕΤΙΚΑΙ ΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΝΤΑ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΘΕΟΜΑΧΩΝ, ΧΡΙΣΤΟΜΑΧΩΝ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΩΝ ΑΙΡΕΣΙΑΡΧΩΝ

Τὰ κατωτέρω γραφόμενα εἶναι αἰρετικές θέσεις καί θεωρίες, οἱ ὁποῖες εὐρίσκονται δημοσιευμένες εἰς τὰ φυλλάδια τῶν αἰρεσιάρχων, Λάμπρου Κτενᾶ, Χρυσοστόμου Τζανῆ Ἀγιορείτου, Παναγιώτου Ἀλεξοπούλου καί τῶν ὁμοφρονούντων μέ αὐτούς. Τά ἔντυπα καί φυλλάδια αὐτά, ἡ Ἐκκλησία τὰ ἔχει χαρακτηρίσει αἰρετικά, τὰ ἔχει καταδικάσει καί τὰ ἔχει παραδώσει εἰς τό πῦρ καί εἰς τό αἰώνιον ἀνάθεμα!

- Ὁ Χριστός δέν εἶναι προαιώνιος. Ἔχει χρονική ἀρχή ὑπάρξεως. Εἶναι 2004 ἐτῶν. Αὐτό ἐορτάζομε τὰ Χριστούγεννα, τήν ἀρχή τῆς ὑπάρξεώς Του.
- Σφάλλουν δογματικῶς ὅσοι τοποθετοῦν τόν Χριστόν εἰς τήν θέσιν τοῦ ἀνάρχου Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ. Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ εἶναι προαιώνιος. Ὁ Χριστός δέν εἶναι Προαιώνιος.
- Ὅτι ὁ Χριστός εἶναι προαιώνιος, δέν εἶναι ἀπλά ἀφελής καί ἀνώδυνη διατύπωση. Εἶναι ἡ ρίζα τῆς Οἰκουμενιστικῆς θεωρίας.
- Ἄλλο ὁ Χριστός καί ἄλλο ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ.
- Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός καί ὄχι ὁ ἄκτιστος καί ἀναρχος Θεός Λόγος.
- Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί Αὐτός εἶναι ἡ Κεφαλή αὐτῆς, ἀλλά Αὐτή δέν εἶναι ἐνωμένη μετά τοῦ αἰωνίου Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ.
- Ὁ Ἀπόστολος δέν λέγει ὅτι Κεφαλή εἶναι ὁ Υἱός ἀλλά ὁ Χριστός. Ὅμιλεῖ διά Χριστόν, πού ἔχει σάρκα καί αἷμα. Συνεπῶς εἶναι αἵρεση νά λέμε πῶς ὁμιλεῖ διά τόν προαιώνιον Θεόν, ὁ ὁποῖος δέν εἶχε σάρκα καί αἷμα.
- Ὅσοι ἀποκαλοῦν τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ Χριστόν προαιώνιον πρὶν σαρκωθῆ πέφτουν σέ αἵρεση καί καταργοῦν τήν δευτέραν Αὐτοῦ Γέννησιν.
- Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ λέγεται καί Λόγος καί Κύριος μετά τή σαρκωση ἀλλά οὐδαμῶς λέγεται Χριστός κατά τήν περίοδο πού ἦταν ἄσαρκος καί ἀόρατος.

- Ἡ σωτηρία δέν ἔγινε ἀπό τόν ἄσαρκο Θεό Λόγο ἀλλά ἀπό τόν Θεάνθρωπο Χριστό.
- Ἡ Ἐκκλησία εἶναι κτίσμα καί ἔχει χρονική ἀρχή. Δέν ὑπῆρχε πρῖν ἀπό τή Μεγάλη Παρασκευή. Δέν ὑπῆρχε πρῖν ἀπό τήν Πεντηκοστή.
- Τά περί Ἐκκλησίας Ἀγγέλων καί Ἐκκλησίας Πρωτοπλάστων καί Ἐκκλησίας Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι καινοφανῆ καί Προτεσταντικές Πλάνες.
- Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός καί ὄχι ἡ Ἁγία Τριάδα.
- Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ.
- Ἡ Ἁγία Τριάς δέν σώζει ἐπειδή δέν ἔχει σάρκα καί αἷμα. Ἡ ἐκκλησία σώζει διότι ἔχει αἷμα καί σάρκα καί χρονική ἀρχή.
- Ὁ Χριστός δέν παραιτεῖται ἀπό Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας. Δέν θά ἀφήσουν οἱ φύλακες τῆς Ὁρθοδοξίας νά περάσῃ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ στά χέρια τῆς Ἁγίας Τριάδος.
- Εἶναι αἰρετικό νά γίνεται λόγος γιά τήν μυστηριακή κοινωνία τῶν ἀνθρώπων μέ τήν Ἁγία Τριάδα.
- Εἶναι νεωτερισμός τά περί ἐνώσεως τῶν ἀγγέλων μέ τήν Ἁγία Τριάδα.
- Οἱ ἄγγελοι καί οἱ ἄνθρωποι δέν ἀποτελοῦμε μία Ἐκκλησία.
- Ἡ ἐπί γῆς Ἐκκλησία δέν εἶναι προέκτασις τῆς ἐν οὐρανῷ ὑπαρχούσης Ἐκκλησίας τῶν Ἀγγέλων.
- Ἡ Ἐκκλησία, Θριαμβεύουσα καί Στρατευομένη, οὐράνιος καί ἐπίγειος, δέν ἀποτελεῖ τό ἐνιαῖον καί ἀδιάσπαστον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.
- Ἡ Θριαμβεύουσα δέν εἶναι ἡ φυχή τῆς Στρατευομένης Ἐκκλησίας, οὔτε ὑπερέχει αὐτῆς, οὔτε εἶναι ὁ Χριστός Κεφαλή καί τῶν δύο.
- Ἡ οὐράνιος Ἐκκλησία καί ἡ ἐπίγειος δέν εἶναι μία, δέν ἔχει ἓνα Ἀρχιποιμένα, τόν Θεόν.
- Τά περί Ἐκκλησίας πρωτοπλάστων, δηλαδή δύο ἀτόμων, εἶναι καινοφανῆ. Οἱ πρωτόπλαστοι δέν ἀπετέλεσαν τήν ἀρχήν τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας.
- Οἱ Ἄγγελοι δέν εἶναι ἀπ' ἀρχῆς τῆς κτίσεώς των εἰς τήν Θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν.
- Οἱ Ἄγγελοι εἶναι ἐντός τῆς Ἐκκλησίας ἀλλά δέν εἶναι μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ἔχουν καί αὐτοί Κεφαλήν των τόν Χριστόν, ἀλλά δέν εἶναι κοινωνοί τῆς θείας δόξης.
- Πρό Χριστοῦ δέν ὑπῆρχε ἡ Ἐκκλησία ὡς Θριαμβεύουσα καί Στρατευομένη, ἐνωμένη εἰς ἓν σῶμα.
- Ἡ Παλαιά Διαθήκη δέν εἶχε τό δακτυλίδι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.
- Ἄν ἦταν Κεφαλή ἡ Ἁγία Τριάδα, θά ἦταν ἀδιάσπαστη ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καί δέν θά μπορούσαν νά ἀποκοποῦν ἀπό τόν ἐνιαῖο κορμό τῆς οἱ Αἰρετικοί καί Σχισηματικοί. Μέ Κεφαλή τόν Χριστό ὅμως, ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει ἀδιάσπαστη ἐνότητα

καί μπορούν νά ἀποκοποῦν ἀπό τόν κορμό τῆς οἱ Αἰρετικοί καί Σχισηματικοί.

- Ἄν ἦταν Κεφαλή ἡ Ἁγία Τριάδα, θά ἦταν ἄκυρες οἱ πράξεις ἀποκοπῆς τῶν αἰρετικῶν ἀπό τήν Ἐκκλησία πού ἔδρυσεν ὁ Χριστός. Οὐδεὶς ἐπί τῆς γῆς θά ἐδύνατο νά ἀποκόπητῃ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας αἰρετικούς. Μέ Κεφαλήν ὅμως τόν Ἰησοῦν Χριστόν ἡ Ἐκκλησία ἔχει τοιαύτην ἐξουσίαν.
- Ἄν ἦταν Θεία ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἀποκοπή τῶν αἰρετικῶν θά περιοριζόταν μόνον εἰς τήν γῆν θά ἦτο μία ἀνθρώπινος πράξις χωρίς ἀντίκρουσμα εἰς τήν ἐσωτερικήν, ἐκ τῶν ἄνω προερχομένην ἐνότητα τοῦ κορμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ἀπό τόν ὅποιο ὁ αἰρετικός δέν θά ἀπεκόπτετο κατ' οὐσίαν. Μέ Κεφαλήν ὅμως τόν Ἰησοῦν Χριστόν ἡ ἀποκοπή τῶν αἰρετικῶν ἀπό τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι πλήρης.
- Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας δέν ἔχει ὡς βάσιν τήν Ἁγίαν Τριάδα (ἀλλά πηγάζει ἀπό ἄλλου).
- Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ὄντως Ἐκκλησία Θεοῦ, δέν ἐδημιουργήθη ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καί δέν ἀνήκει εἰς Αὐτόν οἶονεῖ ὡς ἰδιοκτησία Αὐτοῦ.
- Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἡ πρώτη προσφιλῆς δημιουργία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.
- Ἡ Ἐκκλησία δέν προέρχεται ἐκ τῶν ἄνω, ἦτοι ἀπό τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.
- Ὁ Θεός Πατήρ εἶναι κεφαλή πάντων, εἶναι Κεφαλή καί τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά δέν εἶναι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας.
- Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι μία καί ἀδιαίρετος, ξεκινῶντας ἀπό τόν οὐρανό ὡς πνευματική, ὡς Ἐκκλησία τῶν ἀγγέλων πρῶτον, δεύτερον ἐπί τῆς γῆς, ἀπ' ἀρχῆς τῆς δημιουργίας τῶν ἀνθρώπων, καί τρίτον διά τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ θανάτου καί τῆς ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
- Ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει μόνον ἐν χρόνῳ καί χώρῳ, χωρίς ἐξωκοσμικές διαστάσεις.
- Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀνθρωπίνης, κτιστῆς, χρονικῆς φύσεως.

Δηλαδή εἶναι τρεπτῆ καί φθαρτή. Θά παρέλθῃ ὅπως ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ καί δέν θά μείνῃ εἰς τόν αἰῶνα ὅπως τά ῥήματα τοῦ Θεοῦ.

- Ὁ παρῶν κόσμος δέν ὑπάρχει χάριν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά ἔχει λόγον ὑπάρξεως ἀνεξάρτητον ἀπό τήν Ἐκκλησία.

Θά ὑπῆρχε καί χωρίς τήν δυνατότητα ἐνώσεως τῶν λογικῶν κτισμάτων μετά τοῦ Θεοῦ.

- Ἡ Ἐκκλησία κατὰ περιόδους ἐστερεῖτο τῆς σωστικῆς θείας χάριτος.

Δηλαδή ἦτο ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ πρό Χριστοῦ ἄνευ χάριτος, ὅπως οἱ αἰρετικοί καί οἱ ἀλλόθρησκοι. Εἶναι Ἐκκλησία Θεοῦ ἂν στερεῖται τῆς θείας Χάριτος, ἢ τῆς σωστικῆς τῆς Ἀποστολῆς;

Λέγουν οἱ αἰρετικοί:

- «βγάξουν τόν Χριστόν ἀπό Κεφαλήν τῆς Ἐκκλησίας καί βάζουν τήν Ἁγίαν Τριάδα».

Δηλαδή διά τούς αίρετικούς αυτούς ό Χριστός δέν είναι ό Είς τής ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ αλλά κάποιο άλλο κτιστό πρόσωπο και όχι ό Θεός.

- «**Η Έκκλησία ήταν εις τήν βουλήν του Θεού, χωρίς νά προϋπάρχη πρό τής σαρκώσεως του Λόγου**».

Δηλαδή δέν πιστεύουν ότι ή Έκκλησία του Θεού είναι ΜΙΑ και πρό Χριστού και μετά Χριστόν και ότι υπάρχει από καταβολής κόσμου όπως μάς διδάσκει ό Χριστός εις τό Ίερόν Εύαγγέλιον.

- «**Όσοι πιστεύουν ότι υπήρχε ή Έκκλησία του Θεού πρό Χριστού είναι εκ του Διαβόλου**»!!!
- «**Ό Χριστός ως σχέδιον εις τήν βουλήν του Θεού είναι προαιώνιος**»

Δηλαδή ό Χριστός δι' αυτούς είναι προϊόν τής Βουλής του Θεού, είναι και ό Χριστός ένα κτίσμα και όχι τό Δεύτερον Πρόσωπον τής Αγίας Τριάδος αλλά ένα άλλο ανθρώπινο πρόσωπο. Αυτή είναι άκρωσ αντίχριστος κορύφωσις τής ΧΡΙΣΤΟΜΑΧΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΑΧΙΑΣ ΤΩΝ.

- «**Ό Υίός και Λόγος είναι προαιώνιος, ό Χριστός όμως δέν είναι προαιώνιος**».
- «**Η λέξις Χριστός είναι επίθετο δέν είναι όνομα, τό Ίησοϋς είναι όνομα**».

Οί Άγιοι Εύαγγελιστάι και οί Άγιοι Απόστολοι εις τήν ΑΓΙΑΝ ΓΡΑΦΗΝ τό χρησιμοποιοϋν ως ΟΝΟΜΑ διά τό ΠΡΟΣΩΠΟΝ, τήν ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ, του ΥΙΟΥ και ΛΟΓΟΥ του ΘΕΟΥ, διότι ΥΙΟΣ του ΘΕΟΥ και ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΥΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ.

- «**Η λέξις Χριστός λέγεται διά τήν ανθρώπινην φύσιν του Χριστού όχι διά τόν Υιόν**».

Όταν ό Άπ. Παϋλος λέγει εις τήν προς Έφεσ. Γ' 9, επιστολήν του, ότι ό ΘΕΟΣ ΕΚΤΙΣΕ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, μήπως λέγει ότι διά τής άπροσώπου ανθρώπινης φύσεως έκτισε τά πάντα ;;;

- «**Ό Υίός και Λόγος δέν ήτο κεφαλή καμμιάς εκκλησίας πριν σαρκωθῆ**».
- «**Η ανθρώπινος φύσις του Χριστού ή όποία πέθανε και άνέστη αυτή είναι ή κεφαλή του σώματος τής Έκκλησίας**».

«**Όμοούσιος γάρ ή κεφαλή (τής Έκκλησίας), μέ τό σώμα (της)**».

Θέλουν νά μάς πουν δηλαδή οί αίρετικοί, ότι ή Κεφαλή τής Έκκλησίας, δέν είναι Θεός, αλλά κτιστής φύσεως, όπως και τά μέλη της.

- «**Κηρύττουν έσκεμμένως τόν Χριστόν ως Θεόν διά νά στηρίξουν τίσ αίρετικές θεωρίες των, ότι ή κεφαλή τής Έκκλησίας είναι θεϊκή και έτσι είναι όλόκληρος ή Αγία Τριάδα κεφαλή τής Έκκλησίας**» .

Δηλαδή διά τούς αίρετικούς αυτούς είναι σκευωρία τό κήρυγμα ότι ό Χριστός είναι Θεός.

- «**Αν πούμε πώς είναι δύο πρόσωπα, τότε χωρίζουμε τόν ένα Χριστό. Άν πάλι άρνη-**

θοϋμε και πούμε πώς ένα είναι τό πρόσωπον του Χριστού δημιουργούμε σύγχυσιν. Διά τούτο διευκρινίζουμε πώς τό πρόσωπον του Χριστού δέν είναι μόνον προαιώνιον».

Η Σύβυλλα και οί πυθίες των Μαντείων των ειδωλολατρών δέν κατώρθωσαν νά δώσουν πίο σκοτεινούς χρησμούς μέ διαφορούμενες ή πολλαπλές έννοιες και νά τίσ έρμηνεύσουν όπως θέλουν κατά τήν περίστασιν και περίπτωσιν, όπως οί αντίχριστοι αυτοί αίρετικοί. Άλήθεια, υπάρχει εις τόν Χριστόν πρόσωπον προαιώνιον και πρόσωπον μή προαιώνιον; Πρωτάκουστον! Αντίχριστος θεωρία.

- «**Τό πρόσωπον του Χριστού είναι και άχρονο και χρονικό**».

Η αλήθεια είναι ότι ή Θεία Φύσις του Χριστού είναι άχρονος, ή ανθρώπινη φύσις Του χρονική, αλλά τό πρόσωπον είναι Προαιώνιον και ΑΝΑΡΧΟΝ και δέν έπαθεν καμμίαν αλλοίωσιν.

- «**...Ός Θεός και άνθρωπος έτέθη κεφαλή τής Έκκλησίας εν χρόνω και όχι προαιωνίως**».
- «**Τό πρόσωπον ή ή ύπόστασις του Θεού Λόγου είναι σύνθετος, δηλαδή και κτιστή και άκτιστος**».

Έδω μάς λέγει ότι τό πρόσωπον του Χριστού είναι τό μισό άκτιστο και τό μισό κτιστό!!! ή ότι είναι δύο πρόσωπα, ένα κτιστό και ένα άκτιστο!!!

- «**Τό προαιώνιος δέν πηγαινει στό πρόσωπον του Χριστού**».
- «**Στό πρόσωπο του Χριστού υπάρχει μέν ό προαιώνιος Θεός αλλά υπάρχει και ό χρονικός άνθρωπος**».

Δηλαδή υπάρχουν δύο πρόσωπα; Διατύπωσις έξ Ίσου διαφορούμενη μέ τούς χρησμούς τής Πυθίας των Μαντείων των ειδωλολατρών.

- «**Ό Υίός και Λόγος είναι άναρχος και προαιώνιος δι' οϋ τά πάντα έγένετο, όχι όμως ως Χριστός**».
- «**Δέν μπορούμε νά αποφαινόμεθα έτσι απλά και ξερά -μονολεκτικά- και νά λέμε: ό Χριστός είναι Θεός**».

Δηλαδή οί Εύαγγελιστάι και όλοι οί απόστολοι και τά εκατομμύρια των Αγίων Μαρτύρων που έχυσαν τό αίμα τους διά τόν Χριστόν και οί όποιοι ώμολογοϋσαν και τόν πίστευαν ως ΘΕΟΝ ΑΛΗΘΙΝΟΝ ήσαν αίρετικοί ;;;

Ό Απόστολος Παϋλος ό όποιος συνεχώς τόν αποκαλει ΘΕΟΝ: «... Του ΜΕΓΑΛΟΥ ΘΕΟΥ και ΣΩΤΗΡΟΣ ήμων ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ» (Τίτου Β' 13), είναι αίρετικός;

Ό Απόστολος Θωμάς ό όποιος όταν έβαλε τά χέρια του στίς πληγές του Ίησϋ Χριστού, άνεφώνησε: «Ο ΚΥΡΙΟΣ μου και Ο ΘΕΟΣ μου», είναι αίρετικός; (Άπαγε τής βλασφημίας!)

Ό Απόστολος Πέτρος ό όποιος ειπε: «Σύ ει ό ΧΡΙΣΤΟΣ ό ΥΙΟΣ του ΘΕΟΥ του ΖΩΝΤΟΣ», είναι αίρετικός; (Άπαγε τής βλασφημίας!)

Ό Εύαγγελιστής Λουκάς εις τήν αρχήν του Εύαγγελίου του, (Α' κεφ.), αποκαλει τόν

Χριστόν, ΛΟΓΟΝ. Είναι αίρετικός διότι δέν τόν αποκαλεῖ Θεάνθρωπον; (Ἄπαγε τῆς βλασφημίας!) Ἴδου τί λέγει ὁ Εὐαγγ. Λουκᾶς: «...καθώς παρέδωσαν ἡμῖν οἱ ἀπ' ἀρχῆς αὐτόπται καί ὑπηρέται γενόμενοι τοῦ ΛΟΓΟΥ». Δέν εἶπε: «τοῦ Χριστοῦ» διότι ὁ ΛΟΓΟΣ εἶναι ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ καί ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΣ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ ΑΝΑΡΧΟΣ, ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ, ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ ΚΤΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ, ὅπως μᾶς διδάσκει ἡ Ἁγία Γραφή, οἱ Θεοφόροι Πατέρες καί ὁλόκληρος ἡ ὙΜΝΟΛΟΓΙΑ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης εἰς τήν Α' Ἐπιστολήν του, (Κεφ. Β' 22), λέγει: «... τίς ἐστίν ὁ φεύστης εἰμή ὁ ἀρνούμενος ὅτι Ἰησοῦς οὐκ ἐστίν ὁ Χριστός; Οὗτος ἐστίν ὁ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ, ὁ ἀρνούμενος τόν πατέρα καί τόν Υἱόν. Πᾶς ὁ ἀρνούμενος τόν ΥἱΟΝ οὐδέ τόν ΠΑΤΕΡΑ ἔχει».

Εἰς τό Εὐαγγέλιον ὁ αὐτός Εὐαγγελιστής Ἰωάννης λέγει: «... ταῦτα δέ γέγραπται ἵνα πιστεῦσητε ὅτι Ἰησοῦς ἐστίν ὁ ΥἱΟΣ τοῦ ΘΕΟΥ καί ἵνα πιστεύοντες ζωῆν ἔχητε ἐν τῷ ΟΝΟΜΑΤΙ ΑΥΤΟΥ» (Ἰωάν. Κ' 31).

Ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ εἶπεν εἰς τήν Παρθένον Μαριάμ: «... δι' ὃ καί τό γεννόμενον ἐκ σοῦ ΑΓΙΟΝ, κληθήσεται ΥἱΟΣ ΘΕΟΥ...» (Λουκᾶ Α' 35). Μήπως ἐπειδή δέν τόν εἶπεν Θεάνθρωπον ὁ Ἀρχάγγελος δέν εἶναι ἄγγελος τοῦ Θεοῦ; ἢ μήπως ὁ Χριστός δέν εἶναι ὁ Σαρκαθεῖς ΥἱΟΣ τοῦ ΘΕΟΥ;

Τά δαιμόνια ἀποκαλοῦσαν ἀπ' εὐθείας ΥἱΟΝ τοῦ ΘΕΟΥ τόν Χριστόν, κρίζοντα καί τρέμοντα. «Τί ἡμῖν καί Σύ Ἰησοῦ ΥἱΕ τοῦ ΘΕΟΥ τοῦ ΥΨΙΣΤΟΥ ἤλθες πρό καιροῦ βασιλεύσαι ἡμᾶς». (Ματθ. Η' 29). Οἱ δαίμονες ὁμολογοῦν τόν Χριστόν ΥἱΟΝ τοῦ ΘΕΟΥ καί τόν τρέμον. Οἱ ἀντίχριστοι αὐτοί προσπαθοῦν, ἰδρώνουν, ἀγκομαχοῦν, νά τόν παρουσιάσουν μόνον ὡς ἄνθρωπον ἢ μέ δύο πρόσωπα καί μή προαιώνιον δηλαδή ὅτι δέν εἶναι Θεός. Διότι ἕνας μή προαιώνιος δέν εἶναι ποτέ δυνατόν νά εἶναι Θεός καί ποιητής τῶν αἰώνων, ἀλλά κτίσμα καί Δημιούργημα τοῦ Θεοῦ. Αὐτοί εἶναι οἱ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων ἀναφανέντες Αἰρεσιάρχαι Λάμπρος Κτενᾶς ἐκ Πατρῶν καί Χρυσόστομος Τζανῆς κάτοικος τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ, ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ ὀνομάζει τόν ΧΡΙΣΤΟΝ ΘΕΟΝ ΑΛΗΘΙΝΟΝ. ΤΟΝ ΟΝΟΜΑΖΕΙ ΘΕΟΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΝ ΤΩΝ ΟΛΩΝ καί τῶν ΑΠΑΝΤΩΝ, ΟΡΑΤΟΥ καί ΑΟΡΑΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ καί ΠΟΙΗΤΗΝ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ.

«... τοῦ Μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπό τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ, τῷ τά ΠΑΝΤΑ ΚΤΙΣΑΝΤΙ ΔΙΑ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ», (Ἐφεσ. Γ' 9). Ποῖος εἶναι ὁ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ὁ ὁποῖος ΕΚΤΙΣΕ ΤΑ ΠΑΝΤΑ; Ἐάν δέν εἶναι ὁ Χριστός ΘΕΟΣ καί ὁ ΥἱΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ καί ΘΕΟΣ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ, τότε ποῖος εἶναι αὐτός ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὅστις ΕΚΤΙΣΕ καί ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ὅπως μᾶς λέγει ὁ Ἄπ. Παῦλος;

Μόνον ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΙ ὅπως οἱ Ἑβραῖοι, οἱ χιλιασταί, οἱ ἰεχωβάδες καί οἱ ἄθεοι οἰκουμισταί ἀρνοῦνται τήν ΘΕΟΤΗΤΑ καί ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μήπως τό ὅτι ὁλόκληρος ἡ Ἁγία Γραφή ΟΝΟΜΑΖΕΙ τόν ΧΡΙΣΤΟΝ ΘΕΟΝ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΝ

καί ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΝ καί ΚΤΙΣΤΗΝ καί ΠΟΙΗΤΗΝ τῶν ΑΙΩΝΩΝ καί τῶν ΑΠΑΝΤΩΝ καί δέν τόν ὀνομάζει Θεάνθρωπον δέν εἶναι τοῦ Θεοῦ ἀλλά τοῦ διαβόλου;

Ἐάν ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι τοῦ Θεοῦ καί ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΟΣ, ὅπως καί εἶναι, καθώς μᾶς διδάσκει τό Ἱερόν Σύμβολον τῆς Πίστεώς μας, «... καί εἰς τό ΠΝΕΥΜΑ τό ΑΓΙΟΝ... τό λαλήσαν διά τῶν Προφητῶν», τότε οἱ ἀρνούμενοι, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ΥἱΟΣ τοῦ ΘΕΟΥ καί ΘΕΟΣ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ καί ΠΟΙΗΤΗΣ τῶν ΟΛΩΝ, εἶναι ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΙ, εἴτε λαϊκοί εἴτε μοναχοί εἴτε κληρικοί παντός βαθμοῦ. Καί καθώς μᾶς διδάσκει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης: «... μή λαμβάνετε αὐτόν εἰς τήν οἰκίαν καί χαίρειν αὐτῷ μή λέγετε» (Β' Ἰωάν. 10).

Οἱ ἀντίχριστοι αὐτοί δέν ὁμολογοῦν ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ ΘΕΟΣ καί ΥἱΟΣ τοῦ ΘΕΟΥ, ὁπότε πιστεύουν εἰς Χριστόν μή προαιώνιον καί Χριστός μή προαιώνιος δέν εἶναι Θεός, ἀλλά ἕνα κτίσμα καί δημιούργημα τοῦ Θεοῦ. Εἶναι δηλ. ΚΤΙΣΜΑΤΟΛΑΤΡΑΙ καί ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΑΙ. Ὁ Χριστός τους λοιπόν εἶναι κατά πολύ νεώτερος καί τῶν δαιμόνων.

Ἐπειδή ἄλλον Χριστόν πιστεύομεν ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοί καί ἄλλον Χριστόν πιστεύουν οἱ Ἀντίχριστοι αὐτοί, ἐπειδή ὁ Χριστός τους, δέν εἶναι Θεός, ἀλλά κτίσμα καί δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, καί αὐτοί εἶναι εἰδωλολάτραι καί κτισματολάτραι, μήπως δέν ἐπιτρέπεται ὁ Ἀναστάσιμος πρός αὐτούς χαιρετισμός «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ»;

Ὁ ὅρος Θεάνθρωπος εἶναι ὀρθόδοξος καί «ἐπεννοήθη» τό 250 μ.Χ. Χριστόν περίπου, ἀπό τόν Ὠριγένη. Μέχρι τότε οἱ προφήται τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, οἱ Εὐαγγελισταί καί οἱ Ἀποστολοι τῆς Καινῆς Διαθήκης, τά ἑκατομμύρια τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, ὄλων τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῶν Μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ΘΕΟΥ, ὁμολόγουν τόν Ἰησοῦν Χριστόν ΘΕΟΝ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΝ, ΘΕΟΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΝ, ΘΕΟΝ ΠΟΙΗΤΗΝ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ, ΘΕΟΝ ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΝ, ΘΕΟΝ ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΝΤΑ ΘΕΟΝ ΚΑΙ ΚΤΙΣΤΗΝ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ, ΘΕΟΝ Ο ΟΠΟΙΟΣ ΘΑ ΚΡΙΝῆ ΖΩΝΤΑΣ ΚΑΙ ΝΕΚΡΟΥΣ ΕΝ Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾷ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΑΥΤΟΥ. Μήπως ἡ Ἁγία Γραφή, οἱ Προφῆται, οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Εὐαγγελισταί, οἱ Ἀποστολικοί Πατέρες, τά ἑκατομμύρια τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καί ὄλων τῶν Ἁγίων, οἱ ὁποῖοι μέχρι τόν τρίτον καί τέταρτον αἰῶνα μετά Χριστόν δέν ὠνόμαζον μέχρι τότε Θεάνθρωπον τόν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀλλά ΘΕΟΝ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΝ καί ΠΟΙΗΤΗΝ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ καί ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΝ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ, ἦσαν αίρετικοί;; Τί δηλαδή, ὁλόκληρος ἡ Ἐκκλησία τοῦ ΘΕΟΥ ἐπί (400) χρόνια ἦταν αίρετική καί δέν ἦταν ἐκκλησία Θεοῦ ἀλλά τοῦ διαβόλου, ἐπειδή δέν ἔλεγεν τόν Χριστόν Θεάνθρωπον ἀλλά ΘΕΟΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΝ ΤΩΝ ΟΛΩΝ;;!!!

Τό «Θεάνθρωπος» ἐπεννοήθη πρός ἀντιμετώπισιν ὀρισμένων αίρετικῶν οἱ ὁποῖοι ἐπίστευον ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶχε σῶμα, (ἀνθρώπινον φύσιν), ἢ ὅτι τό ἔφερεν ἀπό τόν οὐρανόν καί ἄλλα πολλά παρεμφερῆ καί σχιζοφρενῆ, τά ὅποια ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ τά Ἀναθεμάτισε καί τά κατεδίκασεν καί αὐτά καί αὐτούς οἱ ὁποῖοι τά ἐπίστευον.

Οἱ σύγχρονοι αὐτοί ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΙ ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ, ἐκμεταλλεῦμενοι τόν ὄρον «θεάνθρωπος» καί προφασιζόμενοι ὅτι τόν ἐρμηνεύουν σωστά, προσπαθοῦν, ἀγωνιζόμενοι τόν μαρθώνιον, κάθιδροι, ἀπεγνωσμένως καί ξεψυχῶντες, διά τοῦ ὄρου θεάνθρωπος νά ποῦν, ὅτι,

άλλο ΠΡΟΣΩΠΟΝ ἢ ΥΠΟΣΤΑΣΙΣ εἶναι ὁ ΥἴΟΣ καὶ ΛΟΓΟΣ τοῦ ΘΕΟΥ καὶ ἄλλο ΠΡΟΣΩΠΟΝ ὁ Χριστός, παρουσιάζοντες οὕτω ΔΥΟ ΠΡΟΣΩΠΑ ἢ ΔΥΟ ΥΠΟΣΤΑΣΕΙΣ τὸν ὅποιον ἐπίστευ-
εν ἡ Ἀντίχριστος Αἵρεσις τῶν Νεστοριανῶν.

ΟΥΔΕΙΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ εἶπεν ἢ ἔγραψεν ὅτι ὁ ΥἴΟΣ καὶ ΛΟΓΟΣ τοῦ ΘΕΟΥ ἦτοι τὸ
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ τῆς ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ἢ τῆς ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΥ ΘΕΟΤΗΤΟΣ, ἐσαρ-
κώθη προαιωνίως.

Αὐτὸ εἶναι κατασκευάσμα σατανικῶν ἐγκεφάλων διὰ τὴν νά δικαιολογοῦν αὐτὰ πού γρά-
φουν καὶ ἐπειδὴ γνωρίζουν ὅτι ὁ ἀπλὸς κληρὸς καὶ λαὸς δέν δύναται νά διακρίνη τοὺς σα-
τανικούς χρησμούς τῆς Πυθίας των, προσπαθοῦν νά διαδώσουν τὰς ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥΣ καὶ
ΔΑΙΜΟΝΙΚΑΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΩΝ ὡς ὀρθοδόξους.

Ἐπίσης πρέπει νά γνωρίζωμεν ὅτι:

ΚΕΦΑΛΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ εἶναι ὁ ΑΝΑΡΧΟΣ καὶ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ ΥἴΟΣ καὶ
ΛΟΓΟΣ τοῦ ΘΕΟΥ, ὅπως μᾶς διδάσκει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὴν
πρὸς Κολασσαεῖς ἐπιστολήν του, κεφ. Α' 12-18, ὅπου λέγει Εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεόν ὁ
ὅποιος μᾶς ἐγλίτωσεν ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν καὶ σκλαβιά τοῦ σκότους καὶ μᾶς ἔβαλεν εἰς τὴν
ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ τοῦ ΥἴΟΥ Του, ὁ ὅποιος ΥἴΟΣ, εἶναι ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ ΠΑΣΗΣ ΚΤΙΣΕΩΣ
καὶ ὁ ὅποιος ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕΝ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΟΡΑΤΑ ΚΑΙ ΑΟΡΑΤΑ καὶ ΑΥΤΟΣ Ο ΥἴΟΣ
ΤΟΥ ΘΕΟΥ Ο ΑΝΑΡΧΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ εἶναι ἡ ΚΕΦΑΛΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. Δηλαδή μᾶς λέγει ὅτι «ὁ ΥἴΟΣ τοῦ ΘΕΟΥ καὶ ΘΕΟΣ εἶναι ἡ ΚΕΦΑΛΗ τοῦ
Σώματος τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τοῦ ΘΕΟΥ» καὶ ὄχι ἡ ἀπρόσωπος ἀνθρωπίνη φύσις ἢ «ὁμοού-
σιος εἶναι ἡ κεφαλή μετὰ τὸ σῶμα» ἢ ὅτι δέν εἶναι θεϊκὴ ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας ὅπως πολ-
λάκις καὶ πολλαχοῦ διακηρῦσσουν, οἱ ἀντίχριστοι καὶ νεοφανεῖς αὐτοὶ αἰρετικοί.

Οἱ ἐν λόγῳ αὐτοὶ ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ, ὅταν λέγουν ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἡ Κεφαλή τῆς ἐκκλησίας,
καὶ ὄχι ἡ ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ, πιστεύουν ὅτι κανένα ἀπὸ τὰ ΤΡΙΑ ΘΕΪΚΑ ΠΡΟΣΩΠΑ τῆς ΑΓΙΑΣ
ΤΡΙΑΔΟΣ δέν εἶναι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἀφοῦ ἡ Ἁγία Τριάς, κατ' αὐτούς δέν εἶναι
κεφαλή καὶ λέγουν ὅτι εἶναι ὁ Χριστός, ἄρα ὁ Χριστός δι' αὐτούς εἶναι ἐξωτριαδικὸ πρό-
σωπο, καὶ ὄχι ΘΕΪΚΟ ΑΝΑΡΧΟ καὶ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟ ἀλλὰ ἀνθρώπινο, κτιστὸ καὶ μὴ προαιώ-
νιο. Δι' αὐτὸ διακηρῦσσουν ὅτι ὁ Χριστός τους δέν εἶναι προαιώνιος.

Ὅποτε ἡ ἐκκλησία διὰ τοὺς Ἀντιχρίστους αὐτοὺς Αἰρετικούς δέν εἶναι
ΘΕΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ἀλλὰ ΜΟΝΟΝ ἀνθρώπινος ὅπως ὅλες οἱ χιλιάδες
ἐκκλησίες τῶν σχισματικῶν, αἰρετικῶν καὶ ἀλλοθρησκῶν. Εἶναι δηλαδή κοινωνία, σχέσις
καὶ ἔνωσις ἀνθρωπίνων προσώπων, ἢ κοινωνία ἀνθρώπων μετὰ τῶν δαιμόνων.

Καὶ ἀφοῦ ὁ Χριστός, κατ' αὐτούς, δέν ἀφήνει τὴν ἐκκλησίαν Του νά περάσῃ στὰ χέρια τῆς
Ἁγίας Τριάδος, ἀποδεικνύεται ἡλίῳ φαεινότερον ὅτι εἶναι ἓνα ἐχθρικό καὶ πολέμιον πρό-
σωπον κατὰ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἐκκλησία τους λοιπὸν αὐτὴ ἀποδεικνύεται ὅτι δέν εἶναι ἡ ΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ
ΘΕΟΥ μετὰ ΚΕΦΑΛΗΝ τὸν ΘΕΟΝ ὅπως μᾶς διδάσκει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἀλλὰ ἐκκλη-
σία τοῦ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

**ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥΣ, ΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ, ΘΕΟΜΑΧΟΥΣ,
ΤΡΙΑΔΟΜΑΧΟΥΣ, ΧΡΙΣΤΟΜΑΧΟΥΣ, ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ ΤΗΝ ΘΕΟΤΗΤΑ
ΚΑΙ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ ΟΡΘΟΔΟΞΩΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΘΕΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ
ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΣΑΡΚΩΘΕΝΤΟΣ ΑΝΑΡΧΟΥ ΥΙΟΥ ΚΑΙ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ
ΘΕΟΥ, ΤΟΥ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΟΣ ΕΝ ΒΗΘΛΕΕΜ ΤΗΣ ΙΟΥΔΑΙΑΣ,
ΥΠΟ ΤΗΣ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΜΑΡΙΑΣ.**

Β Υ Ζ Α Ν Τ Ι Ν Α Κ Α Λ Α Ν Τ Α

(κατ' ἀλφάβητον)

**ΑΝΑΡΧΟΣ ΘΕΟΣ ΚΑΤΑΒΕΒΗΚΕΝ
ΚΑΙ ΕΝ Τῆ ΠΑΡΘΕΝῶ ΚΑΤΩΚΗΣΕΝ (Α)
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΟΛΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΣ
ΗΛΘΕ ΤΟΝ ΑΔΑΜ ΑΝΑΠΛΑΣΑΣΘΑΙ (Β)**

Γηγενεῖς σκιρτᾶτε καὶ χαίρεσθε
τάξεις τῶν ἀγγέλων εὐφραίνεσθε (Γ)
**Δέξαι Βηθλεέμ ΤΟΝ ΔΕΣΠΟΤΗΝ ΣΟΥ,
ΒΑΣΙΛΕΑ ΠΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΝ (Α)**

Ἐξ ἀνατολῶν μάγοι ἔρχονται
δῶρα προσκομίζουσιν ἄξια (Β)
Ζητοῦν προσκυνῆσαι τὸν **ΚΥΡΙΟΝ
τὸν ἐν τῷ σπηλαίῳ τικτόμενον (Γ)**
Ἦνεγκεν ἀστήρ μάγους ὁδηγῶν
ἐνδον τοῦ σπηλαίου ἐκόμισεν (Α)
**ΘΕΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ
ΤΙΚΤΕΤΑΙ ΕΚ ΚΟΡΗΣ ΘΕΟΠΑΙΔΟΣ Ο
ΘΕΟΤΙΚΤΟΣ (Β)**

Ἰδὼν καὶ Ἡρώδης ὡς ἔμαθεν
ὄλως ἐξεπλάγη ὁ δειλαιὸς (Γ)
Κράζει καὶ βοᾷ πρὸς τοὺς λειτουργοὺς
καὶ ἠκριβολόγησε σήμερον (Α)
Λέγετε σοφοὶ καὶ διδάσκαλοι ἄρα ποῦ
ΓΕΝΝΑΤΑΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΣ (Β)

Μέγα καὶ φρικτὸν τὸ τεράστιον
ὁ ἐν οὐρανοῖς ἐπεδήμησεν (Γ)
Νύκτα Ἰωσήφ ρῆμα ἤκουσεν
ἄγγελος Κυρίου αὐτῷ ἐλάλησεν (Α)
Ξένον καὶ παράδοξον ἄκουσμα
καὶ ἡ συγκατάβασις **ἄρρητος (Β)**

**Ὁ μακροθυμῆσας καὶ εὐσπλαγχνὸς
πάντων ὑπομένει τὰ πταίσματα (Γ)**
Πάλιν οὐρανοὶ ἠνεώθησαν
ἄγγελοι αὐτοῦ ἀνυμνήτωσαν (Α)
Ρήτορες ἐλθόντες προσέπεσον
ΒΑΣΙΛΕΑ ΜΕΓΑ ΚΑΙ ΕΝΔΟΞΟΝ (Β)
Σήμερον τὰ πάντα εὐφραίνονται
γῆ σὺν τοῖς ἀνθρώποις ἀγάλλονται (Γ)
Τάξεις τῶν ἀγγέλων ἐξέστησαν
ἐπὶ τὸ παράδοξον τοῦτο θέαμα (Α)
Ἦμνους καὶ δεήσεις ἀνέπεμπον
**ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΑΝΤΩΝ ΔΕΣΠΟΤΗΝ
ΑΝΑΚΤΑ ΚΑΙ ΘΕΟΝ (Β)**
**ΦΩΣ ἐν τῇ Παρθένῳ κατώκησεν
καὶ ἐν τῷ σπηλαίῳ ἀνέτειλεν (Γ)**
Χαίρουσα ἡ κτίσις ἀγάλλεται
καὶ πανηγυρίζει κι' εὐφραίνεται (Α)
Ψάλλοντες **ΧΡΙΣΤΟΝ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ἡμῶν**
ιερεῖς, λαοὶ τε καὶ ἄρχοντες (Β)
Ἦ Παρθενομήτωρ καὶ Δέσποινα
πρέσβευε ἀπαύστως ὃν ἔτεκες,
ΙΝΑ ΣΩΣῆ ΚΟΣΜΟΝ ΟΝ ΕΠΛΑΣΕΝ (Γ)

Σημείωσις: Αἱ κατωτέρω ἐπωδοὶ φάλλονται εἰς τὸ
τέλος ἐναλλάξ μετὰ τῶν ἀνωτέρω στίχων.

(Α): Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος ὑπάρχεις καὶ Κύριος.

(Β): Χερουβεὶμ., χερουβεὶμ., χαῖρε, χαῖρε Παναγία Δέσποινα.

(Γ): Ἐριρέμ, ἐριρέμ, ἐριεριρέμ, χαῖρε Ἄχραντε.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ, ΕΚ ΠΑΡΘΕΝΟΥ, ΑΓΙΑΝ ΓΕΝΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ΗΤΟΙ, ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΓΕΝΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΟΥ, ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΥ ΚΑΙ ΜΟΝΟΓΕΝΟΥΣ ΥΙΟΥ ΚΑΙ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

ΨΑΛΛΕΤΑΙ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ κατά τό: «Τοῖς μαθηταῖς συνέλθομεν...» Ἦχος Β΄

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ σήμερον ἐν Βηθλεέμ τῇ πόλει Οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται χαίρει ἢ κτίσις ὅλη.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ σήμερον λαοὶ ἀγαλιᾶσθε, Εὐφράνθητε, σκιρτήσατε, ἅμα δέ καὶ καυχᾶσθε.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ σήμερον, χαίρετε ἀδελφοί μου ἀπανταχοῦ Ὁρθόδοξοι πατέρες ποθητοί μου.

ΑΝΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΓΕΝΝΗΤΟΡΟΣ ΥΙΟΣ ΕΝΑΝΘΡΩΠΙΖΕΙ καὶ τὸν ἁμαρτάνοντα κόσμον ἀνακαινίζει.

Ὅν οἱ Προφῆται ἅπαντες καὶ ὁ Δαβὶδ προέγγων ἐτέχθη ἐν τῇ Βηθλεέμ νόμον πληρῶσαι θέλων.

Ὑπὸ Μητρὸς Παρθέν’ Ἀγνῆς τίκεται **Ο ΔΕΣΠΟΤΗΣ,** καὶ πάλιν **ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΣ ΜΕΝΕΙ Ο ΖΩΔΟΤΗΣ.**

Σήμερον ἀνακλίνεται ἐν φάτνη τῶν ἀλόγων, **Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΩΝ ΟΛΩΝ.**

ΕΠΙΓΕΙΑ ΗΝΩΘΗΣΑΝ ΣΗΜΕΡΟΝ ΟΥΡΑΝΙΟΙΣ, ἐμπλήσατε οὖν ἅπασαν τὴν γῆν τοῖς εὐφημίαις.

Χοροὶ ἀγγέλων ψάλλουσι τό Δόξα ἐν ὑψίστοις, φυχαὶ δικαίων χαίρετε, ἔπαυσε πᾶσα θλίψις.

Ποιμένες ἀγραυλοὶ ἐκεῖ, σπεύδουσι προσκυνῆσαι, τό θαῦμα ἐκπλησσομένοι **ΘΕΟΝ ΤΕ ΑΝΥΜΝΗΣΑΙ.**

Ποιμένες τί θαυμάζετε; **Ὅτι Παρθένος τίκει** **ΘΕΟΣ Ο ΤΕΧΘΗΣΟΜΕΝΟΣ** καὶ νόμος ὑποκύπτει.

Ποιμένες σὺν ἀγγέλοις τε ψάλατε χαρμοσύνως, καὶ **τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ** κηρύξατε **ΤΗΝ ΓΕΝΝΗΣΙΝ** προθύμως.

Παῖδες Χαλδαίων ἤκουσιν τοῖς δώροις θεραπεῦσαι, **ΘΕΟΝ ΤΟΝ ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΝ** κι ἐκ πλάνης ἐπιστρέψαι.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ἄσατε πάντες ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπέστη πάλι γάρ ἡμῖν ἐτήσιος ἢ μνήμη.

ΤΙ ΣΟΙ ΠΡΟΣΕΝΕΓΚΩΜΕΝ ΧΡΙΣΤΕ Ο ΘΕΟΣ

«Τί σοι προσενέγκωμεν ΧΡΙΣΤΕ ὅτι ὠφθης ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς; ΕΚΑΣΤΟΝ γάρ τῶν ὑπὸ ΣΟΥ ΓΕΝΟΜΕΝΩΝ ΚΤΙΣΜΑΤΩΝ τὴν εὐχαριστίαν Σοι προσάγει οἱ Ἄγγελοι τὸν ὕμνον, οἱ ΟΥΡΑΝΟΙ τὸν Ἄστέρα, οἱ Μάγοι τὰ Δώρα, οἱ Ποιμένες τὸ Θαῦμα, ἡ γῆ τὸ Σπήλαιον, ἡ ἔρημος τὴν φάτνην. Ἡμεῖς δὲ Μητέρα Παρθένον Ο ΠΡΟ ΑΙΩΝΩΝ ΘΕΟΣ ἐλέησον ἡμᾶς...».

Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν ἔχει ἐμπνευσθῆ ἀπὸ τό παραπλεύρως τροπάριον τό ὁποῖον εἶναι στιχηρόν ἰδιόμελον τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Δεσποτικῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων καὶ ἀποτελεῖ πνευματικὴ «βόμβα» διὰ τοὺς ἀντιχριστοὺς Θεομάχους καὶ Χριστομάχους τῶν ἡμερῶν μας, οἱ ὁποῖοι, ὅπως οἱ παλαιοὶ αἰρετικοὶ Ἀρειανοί, δὲν πιστεύουν ὅτι ὁ ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΣ καὶ ΣΩΤΗΡ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ΘΕΟΣ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ. Εἰς τό τροπάριον αὐτὸ περιέχονται ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΔΟΓΜΑΤΙΚΑΙ ΘΕΣΕΙΣ τὰς ὁποίας φάλλει ἐπὶ αἰῶνας ἢ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ. Εἰς αὐτὸ φαίνεται ὅτι τό Θεῖον Βρέφος εἶναι ΘΕΟΣ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ καὶ εἶναι ΚΤΙΣΤΗΣ καὶ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ: τῶν Ἀγγέλων, τῶν Οὐρανῶν, τῶν Μάγων, τῶν Ποιμένων, τῆς Γῆς, τῆς Ἐρήμου, τῶν Ἀνθρώπων, τῆς Θεοτόκου καὶ ὅλων τῶν δημιουργημάτων καὶ κτισμάτων καὶ τέλος ἀποκαλεῖται ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ ΘΕΟΣ ΤΟΥ ὁποῖου αἰτοῦμε τό ἔλεος. (Βλέπε τό τροπάριον κάτωθεν τῆς εἰκόνας).

ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ
ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ
ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΝΟΓΕΝΟΥΣ ΥΙΟΥ ΤΟΥ
ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΥ ΛΟΓΟΥ, ΔΙ' ΟΥ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΓΕΝΕΤΟ.

(Ρωσική φορητή εικόνα της Γεννήσεως του ΚΥΡΙΟΥ και ΘΕΟΥ και ΣΩΤΗΡΟΣ ημών Ιησού Χριστού - 16ου αιώνας)